

Казки про тварин

Ворона і гадина

Ворона і гадина

Одного разу поклала собі ворона на дереві гніздо і нанесла яєць. А у тім дереві, у споді, у корінні, мала і гадина гніздо. Але ворона висиділа молоді і ходила шукати молодим поживлення. Далеко літала і збирала, що могла, аби погодувати діти. Приходить вона одного дня до гнізда, дивиться — бракує одного вороняти. Що би се було? Дуже їй жаль було за дитиною, але що мала робити? Другого дня забракло знов одного вороняти. І так за тиждень не стало і одної дитини. Дуже лементувала ворона, що якийсь злодій так виїв її діти, що вона не виділа, але не могла на то ніц порадити. Мусила вона наново нестися і сидіти.

Висиділа вона знов молоді, пішла їм шукати поживи. Приходить — знов бракує... І так раз по раз пропадало по вороняті, що лишилося лиш одно. Але як мало пропасти послідне, то ворона зловила злодія. Сіла вона собі на друге дерево і дивиться, хто буде іти до гнізда, та й побачила, що то гадина, що мала гніздо у корінні, вилізла на дерево і з'їла її дитину.

Думала ворона і гадала, а трудно було того злодія вигнати. Але видів то лис і зараз їй порадив: — Тут,— каже,— зараз прийде князівська дочка купатися до ріки, і як буде з себе одежу здоймати, то буде мати на шії злотний ланцюжок. Ти коби-с тот ланцюжок озьмила у дзьоб і занесла до тої нори гадячої, то буде добре.

І так ворона зробила. Але слуги узріли, що ворона ухопила ланцюжок, і надзирці, надзирці та й дивляться. А ворона спустилася до гадячої нори і там упустила ланцюжок, а сама відлетіла на друге дерево і дивиться з вершка, що то з того буде. Слуги надійшли до того дерева до коріння і дивляться у нору, а там ланцюжок блищить си. Але що трудно було його дістати, то мусили копати і добули при тій нагоді і гадину та й її убили.

Так-то ворона позбулася свого тяжкого ворога і уже собі дальше мешкала у своїм гнізді спокійно.